

Η γιαγιά σώπαινε.

Στον νου της Νινέτ ήρθαν τα λόγια που τόσα χρόνια τής έλεγε η τριανταφυλλένια της. Τη μητέρα έπρεπε να υπερασπιστεί, όχι τον Πολ.

— Θεία Μαρί, όλα τα παιδιά του Θεού δεν είναι ίσα; Η μαμά μού έλεγε, από τότε που ήμουν μικρή, πως πλούσιοι, φτωχοί, άσχημοι κι όμορφοι, μαύροι, άσπροι, κίτρινοι, ερυθρόδερμοι, όλοι είναι παιδιά του κι έχουν ίσα δικαιώματα. Γιατί ο Πολ Ροζ να είναι κατώτερος από σένα, από μένα, από τον θείο Πολ; Όταν θα τον γνωρίσετε, θα διαπιστώσετε την ανθρώπινη ομορφιά του. Μου έμαθε ν' αγαπώ το Σαιν Λουί, μου μιλάει για τη Σενεγάλη, μου μαθαίνει ν' ανακαλύπτω τις ομορφιές της, τη μαγεία της. Σας παρακαλώ, δεχτείτε τον πρώτα κι ύστερα, αφού συζητήσετε μαζί του, απορρίψτε τον. Όμως το χρώμα του δέρματος δε φτάνει για να διαγράψεις έναν άνθρωπο...